

Iztırap karşısında sabır imandandır!

Mete Bey: “Bir yakınımızın, anne, baba veya evlâdımızın âhirete intikalinde üzüntümüz ne derece olmalı? Veya nasıl olmalı ki, imanımıza zarar gelmesin?”

Kur’ân’da peş peşe gelen üç âyet var ki, sıkıntıya düşenlerin, musîbete uğrayanların, ayrılık, acı ve ölüm yaşayanların hiçbir zaman unutmayacağı mesaj, müjde ve tesellileri taşıyor. Kur’ân diyor ki:

“And olsun ki, Biz sizi bir takım korkularla ve açlıklarla ve mal, can ve mahsul eksikliğiyle imtihan edeceğiz. Sabredenlere müjdele. O sabredenler ki, başlarına bir musîbet geldiğinde, ‘Biz Allah’ın kullarıyız, Allah için yaşıyoruz ve muhakkak Allah’a döneceğiz’ derler. İşte Rablerinin mağfiret ve rahmeti onların üzerindedir. Hidayet (doğru yol) üzere hareket edenler de onlardır.” 1

Allah’a inanıyoruz, Elhamdülillah. Kur’ân’a inanıyoruz. Resûlullah Efendimize (asm) inanıyoruz. O halde bize Allah tarafından gelen dertleri de, devaları da, acıları da, müjdeleri de baş tâcı yapacağız. Allah acı vermesin. Ama acıyı sadece biz çekmiyoruz. Peygamber Efendimiz (asm), bir beşerin çekebileceği acıların tamamını çekti. Meselâ; babasız doğdu. Altı yaşında annesi vefât etti. On iki yaşında dedesi vefat etti. Peygamberlik süreci başladığında o vahşî kavmin içinde yapayalnızdı. Bir amcasına dayanıyordu. O da kendisine iman etmemişti. Her türlü cefâyâ katlandı. Yollarına diken serptiler, mübarek vücuduna saygısızca ve sevgisizce taşlar attılar, kanattılar, yaraladılar, üzerine işkembeler koydular, hakâret ettiler, sövüp saydılar. Defalarca öldürmeye teşebbüs ettiler. Nihayet, tek dayanağı olan amcasını kaybetti. Çok sevdiği eşi Hazret-i Hatice validemizi (ra) âhirete gönderdi. Hazret-i Hatice’den (ra) dünyaya gelen üç oğlu Kasım, Abdullah ve Tahir’in henüz bebek iken vefâtlarını yaşadı. Uhud’da çok sevdiği ve kendisini çok seven amcasının parçalanmış cesedini gördü. Oğlu İbrâhîm’in (ra) vefâtını gördü.

İbrâhîm henüz on altı aylıktı. Hastalanmıştı. Peygamber Efendimiz (asm) onun hastalandığı haberini aldı. İbrâhîm’in yanına gitti. İbrâhîm sessiz ve sâkindi. Ebedî âleme yolcu olduğunu âdetâ haykırmak istiyordu. Peygamber Efendimiz (asm) sevgili

oğlunu kucağına aldı, bağına bastı. O'nun kucağında iken yavaş yavaş kayan gözlerini görünce, "Allah'ın takdirine karşı elden ne gelir ey İbrâhîm!" demekten kendini alamadı. Az sonra İbrâhîm vefat ettiğinde ise, Peygamber Efendimiz'in (asm) mübârek gözlerinden sessizce ve sicim gibi yaşlar akmaya başladı.

Yanında Abdurrahman bin Avf (ra) bulunuyordu. Abdurrahman bin Avf (ra):

"Yâ Resûlallah! Siz de mi ağlıyorsunuz? Böyle ağlamaktan halkı men etmiş değil miydiniz?" diye sordu.

Peygamber Efendimiz (asm):

"Ey Avf oğlu! Ben günah ve isyanın ifâdesi olan şu iki halden sizi men ettim: Nimete kavuşulduğu sıradaki şükürsüz şımarıklıktan. Musîbet ve felâket sırasında yüz göz tırmalayarak, üst baş yırtarak isyan bağırisından. Benim sessizce gözyaşı dökmem ise şefkatin eseridir. Merhametten kaynaklanır. Merhamet etmeyene merhamet edilmez."

Mübârek gözleri tekrar yaşla dolunca da, Peygamber Efendimiz (asm):

"Göz yaşarır, kalp mahzun olur. Fakat biz Yüce Rabb'imizin râzı olacağı sözden başkasını söylemeyiz. Ey İbrâhîm! Senin ayrılığın bizi hüzne boğdu" buyurdu.

Ardından iki cihan güneşi Efendimiz (asm) karşıdaki dağa baktı. Buyurdu ki:

"Ey dağ! Eğer bendeki üzüntü sende olsaydı, muhakkak yıkılıp gitmiştin! Fakat biz, Allah'a teslim oluruz, Allah'a dayanırız ve Allah'ın bize emrettiğini söyleriz: 'İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn' (Biz, Allah için yaşıyoruz ve muhakkak Allah'a döneceğiz)" 2

Anlaşıyor ki, Cenâb-ı Hak'tan acı ve musîbet, ayrılık ve ölüm istenmez. Ancak verildiğinde sabredilir. Sabır sırasında isyan veya sitem içermeyen gözyaşı dökmenin, gizlice ve sessizce ağlamanın, mahzun olmanın, üzülmenin bir sakıncası yoktur. Hattâ merhametin gereğidir. Sevap olan da budur.

Ölçümüz şu olacaktır: Üzülmek, ama isyan etmemek! Mahzun olmak, ama Allah'ın işine sitem etmemek! Ağlamak, ama feryat etmemek, Allah'a küsmemek ve insanların kalplerini rikkate getirecek ve Allah'a küsmelerini netice verecek şekilde bağırp çağırılmamak, saçı başı yolmamak!

Eğer bu ölçüyü korumaya güç yetirirsek, Cenâb-ı Hakk'ın müjdelediği şekilde—İnşallah—"sabreden kimselerden" oluruz ve "Rabb'imizin mağfiret ve

merhametini” yanımızda buluruz.

Nitekim Üstad Bedüzzaman Hazretleri'nin, Kur'ân'dan ilhamen kaleme aldığı şu satırlar da, ölüm karşısında insana teselli bahşetmeye kâfidir:

“Sizlere müjde! Mevt (ölüm) idam değil, hiçlik değil, fenâ değil, inkıraz değil, sönmeğ değil, firak-ı ebedî (sonsuz ayrılık) değil, adem (yokluk) değil, tesadüf değil, fâilsiz bir in'idam (yok edilme) değil. Belki, bir Fâil-i Hakîm-i Rahîm tarafından bir terhistir, bir tebdil-i mekândır. Saadet-i ebediye tarafına, vatan-ı aslîlerine bir sevkıyattır. Yüzde doksan dokuz ahbabın mecmaı olan âlem-i berzaha bir visal (kavuşma) kapısıdır.”³

Dipnotlar:

1- Bakara Sûresi: 155, 156, 157.

2- Müslim, 4/1808; Tabakat: 1/138; Belâzurî, Ensab, 1/452.

3- Mektubat, s. 221